

Αντίο Παλαιστίνη.

7.8.2012

Άρθρο του Ζαν Κοέν

(Σημείωση Κώστα Πάππα: ΔΕΝ υπάρχει Παλαιστινιακό Κράτος -με δική τους υπαιτιότητα και συνεχείς αρνήσεις ίδρυσης- και τα εδάφη αυτά και στην Δυτική Όχθη και στην Γάζα είναι ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ, στο οποίο τυπικά ανήκουν!)

Μετά από 49 χρόνια παρατηρώντας από κοντά τη Μέση Ανατολή νομίζω ότι «δικαιούμαι δια να ομιλώ» (που έλεγε και ο μακαρίτης με τις ελληνικούρες του) για το θέμα αυτό.

Όσοι παρακολουθούν τα γραπτά και τον τελευταίο χρόνο τα βίντεο μου θα ξέρουν ότι ήμουν πάντα υπέρ ενός ανεξάρτητου Παλαιστινιακού κράτους στη Δυτική Όχθη και τη Γάζα, ενώ παράλληλα ασκούσα και ασκώ δριμύτατη κριτική για τον τρόπο που οι Ισραηλινοί έποικοι (πολλές φορές με την ανοχή της κυβέρνησης) συμπεριφέρονται στους Άραβες (ή Παλαιστίνιοι όπως θέλουν να αυτοπροσδιορίζονται).

Όσες φορές αντιπαράτεθηκα με εκπροσώπους των Παλαιστίνιων σε συνέδρια διαλέξεις και ΜΜΕ τα μόνα επιχειρήματα που είχαν ήταν «κλάψες», τερατώδη αλλοίωση της ιστορίας, πολλά και χοντρά ψέματα σχετικά με την τρομοκρατία τους και το κερασάκι στην τούρτα ότι «όλοι οι άλλοι φταίγανε» για τι υποφέρουν εκτός από του ίδιους. Παρόλα αυτά εγώ συνέχιζα να πρεσβεύω ότι πρέπει να έχουν κράτος για να σταματήσει αυτή η γάγγραινα που λέγετε αλληλοσκοτωμός.

Κάποια στιγμή γύρω στη δεκαετία του 90 ήμουν απόλυτα πεπεισμένος πως ο Αραφάτ δεν ήθελε κράτος για να μη χάσει τα οφίτσια του και τα λεφτά που έπαιρνε από το εξωτερικό και διαχειριζόταν μόνος του. Γιαυτό και όταν στις 11 Νοεμβρίου του 2004 πήγε να συναντήσει της 70 παρθένας (και παρθένους ίσως) ήλπιζα ότι οι πιθανότητες ειρήνης όχι απλώς αυξηθήκαν τα μέγιστα αλλά και ότι η ίδρυση ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους ήταν προ των πυλών.

Δυστυχώς 18 χρόνια μετά έχω γίνει οπαδός της ατάκας του Χάρη Κλιν «αυτός ο λαός δε σώζεται με τίποτα να ούμε». Έχω πια πιστή πως οι Άραβες της Παλαιστίνης δεν θέλουν κράτος. Έχω πεισθεί απόλυτα πως ότι και να κάνουν οι Ισραηλινοί, οι Παλαιστίνιοι δεν πρόκειται να το δεχθούν διότι ο σκοπός τους δεν είναι η ίδρυση κράτους. Ο σκοπός τους είναι η κατάκτηση του Ισραήλ.

Είμαι πεπεισμένος πως οι Παλαιστίνιοι έχουν βάλει σκοπό να αποτελειώσουν το Ισραήλ. Και πως θα το κάνουν αυτό; Όχι δια της βίας, διότι δεν τους παίρνει, αλλά με την νέα λύση που θα προτείνουν σύντομα «ένα κράτος για 2 λαούς» και που χάρη στην ποιο φασιστική συμμαχία που γνώρισε ποτέ ο κόσμος την ισλαμική αριστερή συμμαχία, ελπίζουν να τα καταφέρουν.

Γιατί κατέληξα σε αυτό το συμπέρασμα; Απλά παρακολουθώντας την ιστορία της υπόθεσης. Διαβάστε και κρίνετε.

Εκτός από τον ξεδιάντροπο τρόπο με τον οποίον προσπαθούν να αμφισβητούν τους δεσμούς των Εβραίων με τη γη αυτή- είτε με προπαγάνδα αίσχιστου είδους βαφτίζοντας ακόμα και τον Εβραίο Χριστό Άραβα Παλαιστίνιο ή καταστρέφοντας τα πάμπολλα αρχαιολογικά ευρήματα που βρίσκουν στον δικό του τομέα θρησκευτικής ευθύνης στην Ιερουσαλήμ- απορρίπτουν εδώ και 65 χρόνια τη μία πρόταση ειρήνης μετά την άλλη.

Το 1937 η επιτροπή Πιλ προτείνει διχοτόμηση που αρνούνται οι Άραβες δίνοντας τους 80% της γης και 20% στους Εβραίους, οι Άραβες το απορρίπτουν.

Το 1947 το σχέδιο διχοτόμησης του ΟΗΕ δίνει 45% στους Άραβες 45% στους Εβραίους και 10 η Ιερουσαλήμ ως διεθνή πόλη, οι Άραβες το απορρίπτουν.

Το 1967 μετά τον πόλεμο των 6 ημερών, το Ισραήλ προτείνει την ανταλλαγή των εδαφών για ειρήνη. Οι Άραβες το απορρίπτουν στο Χαρτούμ με τα 3 όχι: όχι ειρήνη με το Ισραήλ, όχι αναγνώριση του Ισραήλ, όχι συνομιλίες με το Ισραήλ.

Τα επόμενα 26 χρόνια έχουμε την βάρβαρη τρομοκρατία του Αραφάτ, τα ψέματα του, τον εμφύλιο στο Λίβανο και πολλά άλλα, μέχρι που το 1993 υπογράφονται οι συμφωνίες του Όσλο. Αλλά ακόμα και εδώ τα φαινόμενα απατούν, διότι σύμφωνα με τον Μουμπάρακ της Αιγύπτου ο Αραφάτ αρνήθηκε την τελευταία στιγμή όντας στο Λευκό Οίκο και ενώ ο κόσμος είχε μαζευτεί για την τελετή να υπογράψει. «Υπέγραψε σκύλε (βαριά αραβική βρισιά) αλλιώς δεν φεύγεις από εδώ» του είπε ο Μουμπάρακ.

Τον Αύγουστο του 2000 ο Κλίντον καλεί Αραφάτ και τον τότε Πρωθυπουργό του Ισραήλ Εχούντ Μπαράκ στο Camp David, όπου ο Μπαράκ του δίνει τα πάντα και φυσικά ο Αραφάτ λέει όχι. Σύμφωνα με το Κλίντον και την βιογραφία του, «Ο Αραφάτ έλεγε μόνο όχι. Δεν έφερε ούτε μια ιδέα στο τραπέζι.»

Τον Σεπτέμβριο του 2000 στην Τάμπα ξανά μαζεύονται Κλίντον Αραφάτ και Μπαράκ, όπου οι Ισραηλινοί βελτιώνουν ακόμα περισσότερο την πρότασή τους. Ο Αραφάτ όχι μόνο την απορρίπτει αλλά αρχίζει 2^η Ιντιφάντα και μάλιστα ένοπλη. Γιατί αυτό; Διότι αν έλεγε ναι θα είχε κράτος πράγμα που προσπαθούσε να αποφύγει όπως ο διάολος το λιβάνι.

Όταν το 2004 «ξεπούλησε» και ήρθε ο «μετριοπαθείς» Αμπάς (το διδακτορικό του είναι η άρνηση του ολοκαυτώματος), πολλοί πιστέψαμε πως τα πράγματα άλλαξαν, για να αποδειχτεί ότι ο Αμπάς είναι χειρότερος, απλώς φοράει γραβάτα (Σημείωση Κώστα Πάππα: η μόνη διαφορά από τον Τσίπρα) και έχει καλύτερους τρόπους.

Το Σεπτέμβριο του 2008, ο τότε πρωθυπουργός του Ισραήλ πρότεινε στον Αμπάς την καλύτερη μέχρι τότε [προσφορά](#).

Τι του είπε ο Αμπάς σε διπλωματική μεν γλώσσα αλλά στην ουσία «να τη βάλει εκεί που ξέρει». Όταν συνόδεψα το Πρόεδρο Παπούλια στο Ισραήλ και τα κατεχόμενα εδάφη τον Ιούλιο του 2011 κάποιος από την Ελληνική αντιπροσωπία ρώτησε τον Αμπάς γιατί επί 8 μήνες μέχρι την παραίτηση του Όλμερτ δε απάντησε ποτέ στη πρόταση, εκείνος του είπε, χωρίς ίχνος ντροπής: «Δεν πρόλαβα»!!!!

Καλωσορίζουμε τον άσχετο με την Μέση Ανατολή (κατά δική του ομολογία σε τηλεοπτικό κανάλι της Αμερικής) Μπαράκ Χουσεΐν Ομπάμα. Το 2009 αναγκάζει τον πρωθυπουργό του Ισραήλ Μπίμπι Νετανιάχου να παγώσει οποιαδήποτε δραστηριότητα στους οικισμούς των κατεχομένων εδαφών προκειμένου να ξανά ξεκινήσουν οι ειρηνευτικές συνομιλίες με το Ισραήλ.

Επί 9 μήνες ο Αμπάς κάνει την πάπια, το κουφό, τον ανήξερο, λες και τίποτα δεν έγινε. Ένα μήνα πριν λήξει το πάγωμα των οικισμών, αρχίζει να ζητά και καλά διευκρινήσεις κωλυσιεργώντας για να μη διαπραγματευτεί.

Επιπλέον βάζει τόσες προϋποθέσεις για να επιστρέψει στις συνομιλίες που ουσιαστικά αυτό που ζητάει είναι να του δοθεί πάραυτα κράτος, όπως αυτός το θέλει και να στείλει την απόδειξη με Φαξ.

Όσο και καλόπιστος να είναι κάποιος τα παραπάνω δείχνουν ότι οι παλαιστίνιοι δεν θέλουν να τα βρουν με τους Ισραηλινούς και ως εκ τούτου το Ισραήλ πρέπει να βρει άλλη λύση για να γλυτώσει από αυτήν τη γάγγραινα που λέγετε κατοχή.

Η δική μου πρόταση είναι πολύ απλή. Μονομερής αποχώρηση στον φράχτη, επίσημη προσάρτηση των 3 μεγάλων οικισμών, τον επαναπατρισμό των υπολοίπων εποίκων και όποιος δε γουστάρει ας μείνει χωρίς Ισραηλινή προστασία, στο νέο μόρφωμα που θα ιδρύσει ο Αμπάς, αν ιδρύσει.

Η Ιερουσαλήμ και το θέμα των προσφύγων θα παραμείνει ως έχει μέχρι που οι Παλαιστίνιοι σοβαρευτούν και αποφασίσουν να διαπραγματευτούν. Μέχρι τότε και για να μη πάθει το Ισραήλ τα της Γάζας και της Χαμάς, να πει απερίφραστα πως έτσι και πέσει πύραυλος στο Ισραήλ από τη Δυτική Όχθη, το χωριό από το οποίο ήρθε ο τρομοκράτης θα ισοπεδωθεί.

Κάποτε ο Άμπα Έβεν, υπουργός Εξωτερικών του Ισραήλ είχε πει πως «οι Άραβες ποτέ δεν χάνουν ευκαιρία να χάσουν ευκαιρία» (*The Arabs never miss an opportunity to miss an opportunity*). Σήμερα πιστεύω πια πως ο Έβεν είχε άδικο.

Οι Άραβες δεν έχαναν ευκαιρία από βλακεία. Απλώς θέλουν την καταστροφή του Ισραήλ και δυστυχώς μάλλον έχουν δίκιο αυτοί που λένε πως οι Άραβες καταλαβαίνουν μόνο από βία.